

για νὰ σωθῶν Συντάγματα καὶ καθεστῶτες νόμοι
καὶ κἄπως ν' ἀνακουρισθῇ κι' ἡ δημοσία γνῶμη.

Π. — Εὐχαριστῶ παραποῦλό
κι' ἀπὸ καρδίας μίσους,
καλῶς ἐσκέφθης, Φασούλη,
ἰδῶ νὰ μὲ καλέσῃς.

Ἐἶναι σὰν νὰ μ' ἐκάλεσες σὲ φιλικὸ γχιουβέτσι
κι' ἐπίσημη γιορτή,
καιρὸς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα νὰ μὴν ἀφίνειτ' ἴτσι
σὰν ἀχρηστο χαρτί.

Χθὲς προχθὲς, ὦ μίο κἀρο,
ἔρριξα λοζὴ ματιὰ
μὲς 'στῶν σκουπιδιῶν τὸ κἀρο
κι' εἶδα μπόλικα χαρτιά.

'Ρώτησα τὸν σκουπιδιάρη τ' εἶναι τῶν χαρτιῶν ὁ πλοῦτος,
καὶ προθύμως μούπε τούτος
μ' ἕνα γίλοιο καλοσύνης :
αἰὶ θεομοὶ τῆς Ρωμαιοσύνης».

Νάτην ἡ Βουλὴ λοιπόν,
πού Ζαήμης σιωπῶν
μεταξὺ ζωῆς καὶ τάρφου στίκει καὶ τὴν βασανίζει,
κι' ὁ λαὸς τὴν ταλανίζει.

Φ. — Νάτο τὸ Βῆμα, πού πολλὰ
καθίνας ἰταμπόνα,
τὰ Προεδρεῖα τὰ 'ψηλά
μὲ τὴν βαρεῖα κουδούνα.

Ἐίσης δὲν φαίνεται Γαζή,
νὰ καὶ τὰ πάλκα τὰδεγα,
ὅπου 'πενούσαμε μαζὶ
τῆς 'μέρας καὶ τὰ βράδια.

Κανεὶς Μινίστρος, Περικλῆ, μῆτε καιμμά κυρία
τὰ πάλκα δὲν στολίζει,
μῆτε κυρίαρχος λαὸς 'ψηλά 'στὰ θεωρεῖα
τῆ μότη του σκαλλίζει.

Κανεὶς δὲν ἐρχεται νὰ 'πῆ
περὶ τοῦ καθεστῶτος,
ἔθνεσ κάκειθεν σιωπῇ
κι' ἐρήμωσις καὶ σκότος.

Καθεὶς κοιμᾶται σὲ σουρὸς πολεμικῶν λαφύρων,
σκόνη σκαπίζει μοναχὰ τὰς ἔδρας τῶν σωτήρων,
κι' ὑπὲρ τοῦ γένους τοῦ πτωχοῦ
κόραξ κανεὶς δὲν κροᾷ,
πνεῦμα Ζαήμη πανταχοῦ
νομίσεις πῶς δεσπόζει.

Νάτο τὸ Παρλαμένο μας, πού λείει τὰ καὶ τὰ,
ἴδιο πρὸ τοῦ πολέμου μας, ἀλλ' ἴδιο καὶ μετὰ,
ἴδια τὰ πάντα, ὀρθὸ σκαμνὶ δὲν βλέπει ἀλλαγμένα,
κι' ἄλλαξαν μόνον οἱ καιροὶ

τᾶνήμη καὶ τὸν Θεοδώρη,
πού τᾶχουν χαλασμένα.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, πού δὲν κυτῆ κανεὶς,
εἶδος 'Αντιπολιτειασις ἀνάγη νὰ γανῆ,
σὲ μίαν ἔδραν 'Ξάπλωσε καὶ εἶχως νὰ λιμάρῃς
ὕπνο βαθὺ νὰ πάρῃς.

Κι' ὅπότεν τὸ κεφάλι σου πρὸς τὰ 'ψηλά πηγαινῶ
αὐτὸ τὸ κίνημ' ἀρῆσιν καὶ τόγχι θὰ σημαίνῃ,
ὅταν δὲ πάλιν τὸ κουρῶς 'στὰ κάτω, κουνεῖνέ,
μ' αὐτὸ θὰ λέγῃς ναι.

Ὁ Φασούλης ἡ λῆμα εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

'Ἐδρα κανεὶ, πού λέγεσθε τὰς ἔδρας τῶν πατέρων,
πρὸς σᾶς τὴν σημερινὸν λαλῶ
καὶ μίαν μίαν σᾶς φιλω,
τὸ κλέος σας γεραίρων

'Ακουστε τὸν Φασούλη,
καθίσματα στωμύλα,
Ξύλινοσ ρήτωρ ὀμιλεῖ
πρὸς σᾶς τὰ πρώτα ξύλα.

Μίσ' ἀπὸ σᾶς ὁ πόλεμος ἐβῆκε μίαν ἡμέρα,
τῆς Δύσεως κι' 'Ανατολῆς ἀδιέκοπη φοβέρα,
μίσ' ἀπὸ σᾶς ὁ θρίαμβος κι' ἡ τῆς φυγῆς ἀνάτρα,
καὶ νομῶθ μιά λαχτάρα
νὰ κόψω τῶρ' ἀπ' ἕνα ἕνα μικρὸ κομμάτι
ὡς εἶδος ξύλο τίμιο νὰ τῶχω γιὰ τὸ μάτι.

Μίσ' ἀπὸ κἀθε ξύλο σας, πού νὰ μὴ βασκαθῆ,
'ἔγῃκε Ξυλίνουσ πόλεμος μὲ ξύλινο σπαθί,
μίσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξύλα σας τὰ κατασκοπισμένα
ἐβῆσαν ξύλα κούτσουρα, 'ἔγῃκαν θαυλιὰ καμμένα.

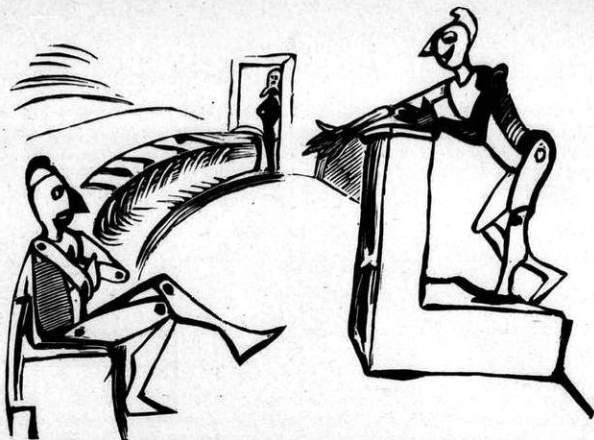
Δι' ὄλους ἔπαινος χωρεῖ,
ὄλας τὰς ἔδρας ἔπεινω,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ Θεοδώρη
τὴν πρώτην ἔδραν προσκυῶ.

Αὐτὴν γεραίρω πάντοτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐπιθυμῶ καὶ φλέγομαι χρῆσθ' νὰ τοῦ τὴν κῆνο,
αὐτὴν πού μᾶς ἐγρύσωσε κι' ἐγὼ νὰ τὴν χρυσοῦσω
κι' δλόχρυσον τὸ κλέος τῆς διὰ παντός νὰ σώσω.

Κι' ὅσοι τὴν βλέπουν μὲ φορὰ
νὰ λῆν μὲ χεῖλή φλογερά :
εἶδῶ καθάταν ὁ Παπποῦς καὶ τῶν θεσμών ἡ σκέπη,
πού μέγας ὕμνος πάντοτε κι' ἀκάθιστος τοῦ πρίπειν.

Μίαν τοιαυτὴν ἀμοιβὴν
πολέμων θέλει φῆμη,
μὰ καὶ τὴν ἔδραν τὴν βωθὴν
δοξάζω τοῦ Ζαήμη.

'Ἰδια τὴν 'βρίσκω κι' ἀδειανή,
ἀλλ' ἴδια καὶ γεμάτη,

ποτέ ἐν ἐθγαλε φωνή,
ποτέ ἐν λέει κατί.

Κι' αὐτὴ 'στού γένους τὸν βωμὸν θριάμβου ἀφιέρωσ,
κι' αὐτὴν ἀζῆλαν ἀμοιβῆς καθίνας μας τὴν κρίνει,
κι' ἢ μὲν κι' ἢ δὲ τὴν σήμερον τοὺς Κρήτας ἐλευθέρωσ,
ὁ γέρος μὲ τὸν πόλεμο κι' ὁ νεῖος μὲ τὴν εἰρήνην.

Μὰ 'στὴν ἐλευθερίαν τῶν θαρρῶ πῶς ἔχει μέρος
κι' ὁ φλογερὸς ὁ Βάλλης,
ρουφιόσης χρυσομάλλης,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὠμίλησ μὲ τὸν Χαμίτ ἐγκαίριος,
καὶ συμμαχία σκάρωσ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
μέσα 'στῆς Πόλις τὸ Γλιδίξ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

'Μπορεῖ νὰ συντείλεσ κι' ὁ Κόντης ὁ Κορφιάτης,
πού 'γίνηκε Διευθυντὴς κι' ἐρούσκωσ ὡς διάνος,
μὰ κι' ὁ Σκουλοῦδης εἰμπορεῖ ὡς φίλος διπλωμάτης,
κι' ὁ Δελιγιώργης πιθανὸν, ἴσως κι' ὁ Καραπάνος.

'Μπορεῖ κι' ἐγώ, βρὶ Περικλῆ... παράξενο σου φαίνεται ;
ὡς τοῦτο τὸ Βασίλειο ξέρι κανεῖ τί γίνεται ;
'μπορεῖ καὶ σὺ νὰ τῶκανεσ χωρὶς νὰ πάρῃ κάδο...

(Ὁ Περικλῆς σηκώνεται καὶ τοῦ φωνάζει μπάβο).

Φ. — Κάθισε κάτω, Περικλῆ, καὶ τὸν Ζαφμὴ κάνε...
ἀκούετ' ἔδρασ τρίξιμο, τοῦ Θεωδώραχ θάνατ,
ὅμως τὰς ἔδρασ ἤκουσα καὶ τῶν λοιπῶν νὰ τρίξουν,
τὸ δίκαιον τῶν λόγων μου κι' αὐτὰ θ' ἀναγνωρίζουν.

Λάβετε ψυχὴν καὶ σχῆμα,
κινήθητε πρὸς τὸ βῆμα,
νὰ φωνάζω, ν' ἀντιπρῶσω

ὄσους ἔσταναν μυροῖναι,
καθεμῆας τριγμῶν ν' ἀκούω
καὶ νὰ ξέρω τίνας εἶναι.

Ποῦνα κάθε παπαρόλια
γιὰ νὰ λύσῃ καὶ νὰ δόσῃ ;
πού Παλάσκα φουστανίλια ;
πού καὶ τοῦ Σερῖφ τὸ φέσι ;

Ποῦ καὶ τοῦτος νάναί τώρα ;
πού νὰ τρέξῃ ; τί νὰ κάνῃ ;
τάχα θὰ τὸν φέρ' ἢ μπόρα
μὲς 'στού Θεωδωρῆ τὴν στάνῃ ;

Τάχα θάλλῃ νὰ κοιμᾶται
'στὴ Βουλῆ χωρὶς σεκλίτι ;
τάχ' ἀκόμη νὰ θυμάται
τὸ Ρωμαϊκό Ντοβλίτι ;

Μεταρρῶμισιν σαλπίζω,
Περικλῆ μὴ τσαμπουάζε,
Πρόγραμμα τρανὸ σκορπίζω
εἰς τὰς ἔδρασ τὰς κενὰς.

'Ἔργα δράσεως ἐκθέτω,
δεῦτε λάβετε τὸ φῶς,
σῆμα τώρα, Περικλίετο,
μὴν κοιμᾶσαι κεκυρῶς.

Διὰδόχος καὶ Βασιλεὺς προτρέπουν τοὺς σπαθαίτους
'στὸν ἄλόν νὰ μὴν ἐκτεθῶν τῶν ἐκλογῶν τοῦ κράτους,
καὶ 'στὸν ἀγῶνα τῶν καλπῶν οὐδέτεροι νὰ μείνουν
καὶ στρατιῶται τοῦ λοιποῦ πραγματικοὶ νὰ γίνουν.

'Αλλ' ὄμως ἄφοβος ἐγὼ πρὸ τούτων τῶν κινδύνων,
ἴτε, ξιφῆρης ἐκρωθῶ ὅτ' ἔξη τῶν Ἑλλήνων,
τοὺς ἐκλογεῖς ἴσθην κἀλπην σας καλίσσ' εὐφροσύνας,
ὑποψηρίου Βουλευτὰς ἐν σᾶς ἰδῆ τὸ γένος,
μὴ δείξετε πῶς τῆς Τουρκίας ὁ πόλεμος ἐκείνος
ἐκούρασε τὸ σῶμα σας καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σθένος.

Μαρσόν, μὲ φλέγουσαν ψυχῆν
ἀρῆτε τὸν Στρατῶνα,
δείξετε θάρρος καὶ ἄντοχην
καὶ ἴσθον ἐντὸς ἀγῶνα.

Μαρσόν, ἐμπρός μας νὰ περνοῦν
σπαθάτοι γιὰ κουβέντα,
καὶ ἴδ' οἱ Στρατῶνες νὰ γενοῦν
ὡς εἶδος Παρλαμέντα.

Ντούρα ἴσθην κἀλπην νὰ σταθῆ
μὲ στρατιὰ σφριγῶσα,
νὰ γίνῃ ἡ γλῶσσα τῆς σπαθῆ
καὶ τὸ σπαθὶ τῆς γλώσσα.

Κάτω πολέμου φτερωτοῦ
καὶ ξίφην καὶ τουφέκια,
καὶ τὰ ταμπουρά του Στρατοῦ
νὰ γίνουσι τουμπλέκια.

Συμπᾶτε μὲ καταρροῇ
ὅτ' ὀσπίσιμα τῆς διάνας,
καὶ λέτε βράδυ καὶ πρωὶ
λόγια τῆς καρδιάνας.

Καλὰ ποῦ δὲν νικῆσαμε, καλὰ ποῦ πίσω χάναμε,
ἂν δυστυχῶς κερδίζαμε ποῖος ξέρει τί θὰ χάναμε.
Ἐμεῖς καὶ ἂν νικηθῆκαμε, μὴ πήραμε τὴν Κρήτην,
καὶ ἴσθου Σουλτάνου τοῦ Χαμίτ ἐμπήκαμε τὴ μύτην,
καὶ ἂν δείξαμε τὰ πίσω μας τὰ πόσον σειαστὰ
μὲ τὴν ὀπισθοδρόμην πηγαίνομε μπροστὰ,
καὶ ἄς μάθουσι τώρα παρ' ἐμοῦ καὶ ὁ δόπ τῆς σφαίρας πόλοι
πῶς οἱ Ρωμοὶ κολώνοντας θὰ φθάσουσι μὲς ἴσθην Πόλιν.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐσκόπευ' ἐν ἀνέσει
τοὺς μεμψιμοίρους Βουλευτὰς ἀρεκτικῶς νὰ καλέσῃ,
ἄλλὰ τοῦ κράτους ἡ δουλειὰ παραποῖσι τὸν πνίγει,
μὴ βλέπει καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου πῶς ἐπείγει.

Μάθετε, ζῦλα τῆς Βουλῆς,
πῶς τοῦτος ὁ μουστακαλῆς
δὲν εἶναι τώρα στωϊκὸς
καὶ ἔργάζεται κομματικῶς.

Πολλοὶ μὲ γλῶρον στόματα
σ' ἤκουσαν ὅτ' ὀδοὶ,
καὶ εἶδε καὶ αὐτὸς πῶς κόμματα
δὲν στέκουσι ἰδεώδη,
καὶ ἔγινε νέος πρακτικὸς
καὶ ἔργάζεται κομματικῶς.

Καὶ ἔβγαλε καὶ ἓνα Πρόγραμμα, ποῦ τόσα κίβει ρίβει
καὶ γίωτα δὲν τοῦ λείπει,
Πρόγραμμα, ποῦ τὸ πρόσωπον ἐλευθεροὶ καὶ σκλάβοι
μὲ τόσο καρφιακτοῦσι.

Πρόγραμμα, ποῦ ζυμώθηκε μὲ μὴ καινοῦρα πᾶστα...

(Ὁ Περικλῆς σηκώνεται καὶ τοῦ φωνάζει μᾶστα).

Φ. — Πρόγραμμα, θέμα κύριον καθημερινῆς καὶ σχολῆς,
ποῦ ἴσθ' ἄγραπτὰ τὸν ἄλαλον τὸν εἰδεῖς στωϊκῶλον,
Πρόγραμμα πολυεπίλων, ποῦ λέγουσι δτι μῶλις
μῆσα ἴσθ' Κυβερνήσεως ἐχώρασε τὸ φύλλον.

Πρόγραμμα σὰν ἀπάντησις, ποῦ μᾶς τὴν εἶχε τάμμα,
Πρόγραμμα σὰν ἐπιστολὴ καὶ ἐπὶ συστάσει γράμμα,
Πρόγραμμα, μὸχθον γίννημα, ποῦχει καὶ τὸνομά του,
ποῦ σὰν παιδί ἴσθον δάσκαλο λεί το μᾶθημά του.

Πρόγραμμα, ποῦ τὸ μάκρος του τὸ βλέπει μὲ τρομάρα,
Πρόγραμμα, ποῦ ἔσθ' ὅμως χρόνια βουβαμάρα,
λιμὴν γαλήνης περισοῆς
γιὰ τὴν σκαφίδα τῆν σαβῆν,
σταυρὸν χαράξας Μωῦσῆς
δύταμε τὴν Ἐρυθρᾶν.

Πρόγραμμα περιλάλητον σὰν γιαιτρικὸν, σὰν τίλιον,
ποῦ θέλει κόλλημα παντοῦ σὲ τοίχους καὶ ἀγκυράρια,
νὰ τὸ διαβάξῃς τρεῖς φοραὶς τὴ ἴμερα μὲ τὸν ἥλιον
καὶ τρεῖς τὴν νύκτα μὲ τὸ φῶς, ποῦ ρίχουσι τὰ φανάρια.

Πρόγραμμα, ποῦ μέρουνα γιὰ τοῦτο θὰ μιλῶσι
πρὸς Περικλίτου καὶ πρὸς σᾶς, μουγγεὶ θεμιστοπόλοι,
Πρόγραμμα, ποῦ ἴσθ' ῥάχη μου καὶ ἴσθ' ὅτ' ὀδοὶ κολλήσῃ
καὶ ἴσθ' καὶ ἔκει θὰ στέκουμαι νὰ τὸ διαβάξουσι ὀδοι.

Καὶ τώρα ποῦ καὶ οἱ δύο μας χυρῆς κουδοῦνας κτύπουσι
μ' αὐτὴν τὴν συνεδρῶσιν ἐσώσαμεν τοὺς τύπους,
τὸ Σύνταγμα τὸ κείμενον καὶ κάθε μας λιμπρέτο,
πᾶμα, βρὶ Περικλίτου,
καὶ ὡς τράγος τοῦ Συντάγματος τὸ ἄγριον χαμῶσου
καὶ τὸ κουδοῦσι τῆς Βουλῆς κρέμαστο ὅτ' ὀδοὶ λαίμῳ σου,
καὶ βγάτο ἴσθον περίπατο
καὶ κούνα το καὶ κτύπα το.

Ἔθρος ἀλληλογραφίας φανερὰς τε καὶ κρυφίας.

Μόνον αὐτοῦς, ποῦ γράφονται συνδρομητὰ σ' ἐμᾶς
καὶ κατ' εὐθείαν ἴσθον ἑρωτηθῶν ἐμβάδου συνδρομὰς,
μόνον αὐτοῦς συνδρομητὰς θὰ γράφω ὅτ' ὀδοὶ τετρίτη,
μόνον ἐκείνοι θάχουσι μαζὶ μας νταρβιρί.

Τῶν «Παιδῶν ἡ Διάλεκτος» ἰδέμεθα βιβλίον
ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τοῦ μεταλλίου.
τῶν καὶ Νεῖλου Πράντα, γραβὴν ἐν τῇ Γαλλίᾳ
καὶ ἄπειροσιν θεωρητικῶν τῶν μέγαν ἰσοχίην.
ματῆρασι τοῦ Παλαμῆ νεωρῶσι καὶ ταῖσι
καὶ Σπύρου Ἀδάμου πρῶτος μὲ πᾶσι τῶν φοχῆν.

Τίς ἴσθον ὁ Μισοῦλις πρὸ τῆς Ἐκπαιδεύσεως,
ὁ δεσποτικὸς ναυμάχος τῆς Τουρκικῆς κλάσεως,
καρναῖς βιβλίον τοῦ Κωνσταντίνου Ρέβου,
Καθηγητοῦ στούλου τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου.

Ἐπεολόγον λαμπρὸν καὶ ἴσθον ἐν τοῦ πρώτος
καὶ βρῆθη καὶ ἡ Φιλῆταις τοῦ Βίλου Ἀδαμίου
πρὸς ἀνακοίνωσιν κινδῶν τῶν ἀγαθῶν αὐτῆ.
θὰ γράφῃ κάθε λόγιος καὶ κάθε κωμικῆς.

Ἐκ τῆν προσημῆν τοῦ τίκνου τῶν Πατριῶν Βασιλεῦδος,
πνευτοῦ καλλιτέλετου,
στίχους ἔβλεπ ἀρῶσις ἰνδοῦσι καὶ ἐκείνοσι
ὁ Συνεδριὸς ὁ Μῶσιος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴσθον Πιννακῶτων τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἄριθμὸς.